ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

zo 17. júla 2008 *

Vo veci C-226/07,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Finanzgericht Düsseldorf (Nemecko) z 27. apríla 2007 a doručený Súdnemu dvoru 7. mája 2007, ktorý súvisí s konaním:

Flughafen Köln/Bonn GmbH

proti

Hauptzollamt Köln,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas, sudcovia J. N. Cunha Rodrigues, J. Klučka, A. Ó Caoimh (spravodajca) a A. Arabadjiev,

* Jazyk konania: nemčina.

generálny advokát: M. Poiares Maduro,
tajomník: B. Fülöp, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. apríla 2008,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Flughafen Köln/Bonn GmbH, v zastúpení: D. Schiebold a A. Richter, Rechtsanwälte,

— Hauptzollamt Köln, v zastúpení: O. Meyer, Oberregierungsrat, a K. Deutschmann, splnomocnený zástupca,

— talianska vláda, v zastúpení: I. M. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci G. Albenzio, avvocato dello Stato,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: W. Mölls, splnomocnený zástupca,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 14 ods. 1 písm. a) smernice Rady 2003/96/ES z 27. októbra 2003 o reštrukturalizácii právneho rámca spoločenstva pre zdaňovanie energetických výrobkov a elektriny (Ú. v. EÚ L 283, s. 51; Mim. vyd. 09/001, 405).

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi Flughafen Köln/Bonn GmbH a Hauptzollamt Köln (hlavný colný úrad Kolín), lebo colný úrad odmietol vrátiť daň zaplatenú Flughafen Köln/Bonn GmbH za rok 2004 z plynového oleja používaného na výrobu elektriny.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 Odôvodnenia č. 1 až 6 smernice 2003/96 znejú takto:

„(1) oblasť pôsobnosti smernice Rady 92/81/EHS z 19. októbra 1992 o zosúladení štruktúr spotrebných daní z minerálnych olejov [(Ú. v. ES L 316, s. 12), zmenenej a doplnenej smernicou Rady 94/74/ES z 22. decembra 1994 (Ú. v. ES L 365, s. 46; Mim. vyd. 09/001, s. 264)] a smernice Rady 92/82/EHS z 19. októbra 1992 o aproximácii sadzieb spotrebných daní z minerálnych olejov [(Ú. v. ES L 365, s. 46), zmenenej a doplnenej smernicou 94/74] je obmedzená na minerálne oleje;

(2) neexistencia ustanovení spoločenstva, ktoré by ukladali minimálne sadzby zdanenia na elektrinu a energetické výrobky iné, ako sú minerálne oleje, môže negatívne ovplyvniť náležité fungovanie vnútorného trhu;

(3) náležité fungovanie vnútorného trhu a dosiahnutie cieľov ostatných politík spoločenstva si vyžaduje stanovenie minimálnych úrovni zdaňovania na úrovni spoločenstva pre väčšinu energetických výrobkov, vrátane elektriny, zemného plynu a uhlia;

(4) značné rozdiely vo vnútroštátnych úrovniach energetickej dane uplatňovanej členskými štátmi by sa mohli ukázať ako škodlivé pre náležité fungovanie vnútorného trhu;

(5) stanovenie primeraných minimálnych úrovní zdaňovania môže umožniť zníženie rozdielov vo vnútroštátnych úrovniach zdaňovania;

(6) v súlade s článkom 6 zmluvy [ES] požiadavky ochrany životného prostredia sa musia integrovať do vymedzenia a vykonávania ostatných politík spoločenstva.“

4 Článok 1 smernice 2003/96 stanovuje, že členské štáty zdaňujú energetické výrobky a elektrinu v súlade s touto smernicou.

5 Článok 2 ods. 1 písm. b) uvedenej smernice v spojení s odsekom 5 toho istého článku stanovuje, že na účely tejto smernice sa termín „energetické výrobky“ uplatňuje na výrobky, „na ktoré sa vzťahujú číselné znaky KN 2701, 2702 a 2704 až 2715“, tak ako sú uvedené v nariadení Komisie (ES) č. 2031/2001 zo 6. augusta 2001, ktoré mení a dopĺňa prílohu I nariadenia Rady (EHS) č. 2658/87 o colnej a štatistickej nomenklatúre a o Spoločnom colnom sadzobníku (Ú. v. ES L 279, s. 1; Mim. vyd. 02/002, s. 382), teda okrem iného plynový olej, ktorý patrí do položky 2710 uvedenej Kombinovanej nomenklatúry (ďalej len „KN“).

6 Podľa článku 4 ods. 1 smernice 2003/96 „úrovne zdaňovania, ktoré členské štáty uplatňujú na energetické výroby a elektrinu vymenované v článku 2 nemôžu byť nižšie ako minimálne úrovne zdaňovania predpísané touto smernicou“.

7 Články 7 až 10 smernice 2003/96 stanovujú, že od 1. januára 2004 sú minimálne úrovne zdaňovania uplatňované na motorové palivá, vykurovacie palivá a elektrinu stanovené podľa prílohy I tejto smernice.

8 Podľa článku 14 ods. 1 písm. a) smernice 2003/96:

„1. Okrem všeobecných ustanovení stanovených v smernici [Rady] 92/12/EHS [z 25. februára 1992 o všeobecných systémoch pre výrobky podliehajúce spotrebnej dani a o vlastníctve, pohybe a monitorovaní takýchto výrobkov (Ú. v. ES L 76, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 179), zmenenej a doplnenej smernicou Rady 2000/47/ES z 20. júla 2000 (Ú. v. ES L 193, s. 73; Mim. vyd. 02/010, s. 186)] o používaní zdaniteľných výrobkov, ktoré sú oslobodené od daní a bez toho, aby boli dotknuté ostatné ustanovenia spoločenstva, členské štáty oslobodzujú od daní na základe podmienok, ktoré stanovia na účely zabezpečenia správneho a spravodlivého uplatňovania takýchto oslobodení od daní a zabránenia krátenia daní, daňových únikov a zneužívania:

a) energetické výrobky a elektrinu používanú na výrobu elektriny a elektrinu používanú na udržiavanie schopnosti vyrábať elektrinu. Členské štáty môžu však z dôvodov environmentálnej politiky tieto výrobky zdaňovať bez toho, aby museli dodržiavať minimálne úrovne zdaňovania stanovené v tejto smernici. V takomto prípade zdaňovanie týchto výrobkov sa neberie do úvahy na účely splnenia minimálnej úrovne zdaňovania elektriny stanovenej v článku 10.“

9 Článok 21 ods. 5 tretí pododsek smernice 2003/96 stanovuje, že:

„Subjekt vyrábajúci elektrinu pre svoju vlastnú spotrebu sa považuje za distribútora. Napriek článku 14 ods. 1 písm. a) členské štáty môžu oslobodiť od daní malých výrobcov elektriny za podmienky, že zdaňujú energetické výrobky používané na výrobu uvedenej elektriny.“

10 Článok 28 ods. 1 až 3 smernice 2003/96 znie:

„1. Členské štáty prijmú a zverejnia zákony, predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou najneskoršie 31. decembra 2003. Bezodkladne o tom informujú Komisiu.

2. Tieto ustanovenia uplatňujú od 1. januára 2004, okrem ustanovení stanovených v článkoch 16 a 18 ods. 1, ktoré smú členské štáty uplatňovať od 1. januára 2003….

3. Keď členské štáty prijmú tieto opatrenia, tieto musia obsahovať odkaz na túto smernicu alebo musia byť doplnené týmto odkazom v prípade ich úradného uverejnenia. Spôsoby uvedenia takéhoto odkazu stanovia členské štáty.“

11 Podľa článku 30 uvedenej smernice:

„Smernice 92/81/EHS a 92/82/EHS sa od 31. decembra 2003 napriek článku 28 ods. 2 zrušujú.“

Vnútroštátna právna úprava

12 Zákon o dani z minerálnych olejov (Mineralölsteuergesetz) z 21. decembra 1992 (BGBl. 1992 I, s. 2185, ďalej len „zákon o dani z minerálnych olejov“) v znení

uplatniteľnom v čase skutkových okolností veci samej obsahoval najmä nasledujúce ustanovenia:

„Článok 1 — Definície

1. Minerálne oleje podliehajú na daňovom území dani z minerálnych olejov…

2. Minerálne oleje v zmysle tohto zákona sú:

…

(4) tovary položky 2710 [KN],

…

Článok 2 — Riadna sadzba, definície

1. Výška dane je

…

(4) za 1 000 litrov plynového oleja podpoložky 2710 00 69 [KN]

a) s obsahom síry viac než 10 mg/kg 485,70 eura,

b) s obsahom síry maximálne 10 mg/kg 470,40 eura…“

13 Zákon o dani z elektriny (Stromsteuergesetz) z 24. marca 1999 (BGBl. 1999 I, s. 378) v znení uplatniteľnom v čase skutkových okolností veci samej v článku 9 ods. 1 bode 3 stanovoval, že elektrina vyrobená v zariadeniach s nominálnym elektrickým výkonom maximálne dva megawatty bola za určitých podmienok od tejto dane oslobodená.

14 Zákon o dani z energie (Energiesteuergesetz) z 15. júla 2006 (BGBl. 2006 I, s. 1534, ďalej len „zákon o dani z energie“), ktorý nadobudol účinnosť 1. augusta 2006, zrušil od tohto dátumu odkazujúc výslovne na smernicu 2003/96 zákon o dani z minerálnych olejov. Obsahuje najmä nasledujúce ustanovenia:

„Článok 1 — Daňové územie, energetické výrobky

1. Energetické výrobky podliehajú na daňovom území dani z energie…

2. Energetické výrobky v zmysle tohto zákona sú:

…

(2) tovary položiek… 2704 až 2715 [KN]

…

Článok 2 — Sadzby dane

1. Výška dane je

…

(4) za 1 000 litrov plynového oleja podpoložiek 2710 19 41 až 2710 19 49 [KN]

a) s obsahom síry viac než 10 mg/kg 485,70 eura,

b) s obsahom síry maximálne 10 mg/kg 470,40 eura

…

3. Odchylne od odsekov 1 a 2 výška dane je

(1) za 1 000 litrov správne označeného plynového oleja podpoložiek 2710 19 41 až 2710 19 49 [KN]

a) s obsahom síry viac než 50 mg/kg,

do 31. decembra 2008 61,35 eura,

od 1. januára 2009 76,35 eura,

b) s obsahom síry maximálne 50 mg/kg 61,35 eura,

…

pokiaľ sú použité ako palivo alebo ako pohon plynových turbín a spaľovacích motorov v zariadeniach, ktoré využívajú preferenčný režim v zmysle článku 3 a 3a alebo ktoré sú dodané na tieto účely…

Článok 3 — Zariadenia, ktoré využívajú preferenčný režim

1. Zariadenia, ktoré využívajú preferenčný režim, sú pevné zariadenia

(1) ktorých mechanická energia slúži výlučne na výrobu elektriny

…

Článok 53 — Oslobodenie od dane na výrobu elektriny a kombinovanú výrobu energie a tepla

1. Oslobodenie od dane sa s výhradou odseku 2 priznáva na žiadosť pre energetické výrobky, v prípade ktorých je potvrdené…, že boli zdanené a ktoré boli použité

(1) na výrobu elektriny v pevných zariadeniach

…

Ak v prípade prvej vety bodu 1 slúži mechanická energia vyrobená v zariadení nielen na výrobu elektriny, ale aj na iné účely, je oslobodenie od dane priznané len na energetické výrobky používané na výrobu elektriny.

2. Odsek 1 prvá veta bod 1 sa uplatňuje iba na zariadenia s nominálnym elektrickým výkonom viac ako dva megawatty.

3. Nárok na oslobodenie od dane má osoba, ktorá použila energetické výrobky.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

15 Žalobca vo veci samej je prevádzkovateľom letiska Kolín-Bonn (Nemecko). Na palubné zásobovanie lietadiel elektrickým prúdom používa pozemné agregáty elektrického prúdu. Na výrobu tejto elektriny použil v kalendárnom roku 2004 celkovo 585 642 litrov zdaneného plynového oleja.

16 Dňa 30. decembra 2005 požiadal Hauptzollamt Köln na základe článku 14 ods. 1 písm. a) smernice 2003/96 o vrátenie tejto dane.

17 Dňa 18. januára 2006 bola táto žiadosť zamietnutá, pretože na jednej strane zákon o dani z minerálnych olejov neupravuje pre použitie zdaneného plynového oleja na výrobu elektriny vrátenie dane a na druhej strane článok 14 ods. 1 písm. a) smernice 2003/96 nemá priamy účinok.

18 Žalobca vo veci samej podal po neúspešnom priebehu správneho konania žalobu na Finanzgericht Düsseldorf.

19 V rozhodnutí vnútroštátneho súdu tento súd uvádza, že v rozsudku z 10. júna 1999, Braathens (C-346/97, Zb. s. I-3419, body 29 až 31), Súdny dvor pripustil priamy účinok článku 8 ods. 1 písm. b) smernice 92/81. Pritom znenie úvodného pododseku uvedeného článku 8 ods. 1 zodpovedá zneniu úvodného pododseku článku 14 ods. 1 smernice 2003/96. Okrem toho článok 8 ods. 1 písm. b) smernice 92/81 stanovuje podobne ako článok 14 ods. 1 písm. a) prvá veta smernice 2003/96 jasnú a presnú povinnosť oslobodenia.

20 Tento súd sa však pýta, či bezpodmienečný a presný charakter uvedeného článku 14 ods. 1 písm. a) je spochybnený skutočnosťou, že podľa druhej vety tohto ustanovenia môžu členské štáty zdaniť energetické výrobky „z dôvodov environmentálnej politiky“. V tomto ohľade uvedený súd tvrdí, že aj keď sa zdá, že tieto dôvody, ktoré nepochybne nie sú definované smernicou 2003/96, priznávajú vnútroštátnemu zákonodarcovi voľnú úvahu, pokiaľ ide o výber energetických výrobkov, ktoré sa rozhodne zdaniť alebo nie, je celkom isto možné určiť, či tento zákonodarca využil alebo nevyužil právomoc, ktorá mu bola priznaná článkom 14 ods. 1 písm. a). V predpisoch, ktoré neskôr zmenili zákon o dani z minerálnych olejov, alebo v prípravných prácach, ktoré sa ich týkajú, totiž nič nenasvedčuje tomu, že by vnútroštátny zákonodarca chcel zachovať z dôvodov environmentálnej politiky zdanenie plynového oleja používaného na výrobu elektriny. Vnútroštátny zákonodarca bol v tomto ohľade jednoducho nečinný a neprevzal v stanovených lehotách ustanovenia článku 14 ods. 1 písm. a) smernice 2003/96. K tomuto prevzatiu došlo až prijatím zákona o dani z energie, ktorý nadobudol účinnosť 1. augusta 2006.

21 Za týchto podmienok Finanzgericht Düsseldorf rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 14 ods. 1 písm. a) [smernice 2003/96] vykladať v tom zmysle, že sa podnik, ktorý použil zdanený plynový olej položky 2710 [KN] na výrobu elektriny a podal žiadosť o vrátenie dane, môže priamo odvolávať na toto ustanovenie?“

O prejudiciálnej otázke

22 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či má článok 14 ods. 1 písm. a) smernice 2003/96 v rozsahu, v akom stanovuje oslobodenie energetických výrobkov používaných na výrobu elektriny od dane stanovenej touto smernicou, priamy účinok, takže sa naň môže jednotlivec odvolávať pred vnútroštátnym súdom v rámci sporu, akým je spor vo veci samej, s colným orgánom tohto štátu, s cieľom zabrániť uplatneniu vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá je nezlučiteľná s týmto ustanovením.

23 Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že vo všetkých prípadoch, kde sa ustanovenia smernice z hľadiska ich obsahu zdajú byť nepodmienené a dostatočne presné, sa jednotlivci môžu na ne odvolávať pred vnútroštátnymi súdmi voči štátu, či už preto, že tento štát neprebral smernicu do vnútroštátneho právneho poriadku v stanovenej lehote, alebo preto, že ju prebral nesprávne (pozri najmä rozsudky z 19. novembra 1991, Francovich a i., C-6/90 a C-9/90, Zb. s. I-5357, bod 11; z 11. júla 2002, Marks & Spencer, C-62/00, Zb. s. I-6325, bod 25, ako aj z 5. októbra 2004, Pfeiffer a i., C-397/01 až C-403/01, Zb. s. I-8835, bod 103).

24 Je nesporné, že v čase skutkových okolností veci samej, teda po uplynutí lehoty na prebratie smernice 2003/96 stanovenej v jej článku 28 ods. 1, to znamená do 31. decembra 2003, Spolková republika Nemecko neprijala osobitné vnútroštátne opatrenia s cieľom prebrať túto smernicu do nemeckého práva. Takéto opatrenia na prebratie boli prijaté až neskôr v zákone o dani z energie, ktorý nadobudol účinnosť 1. augusta 2006.

25 Tiež je nesporné, že Spolková republika Nemecko nezaviedla v čase skutkových okolností veci samej možnosť stanovenú v článku 14 ods. 1 písm. a) druhej vete smernice 2003/96, ktorá jej umožňovala zaviesť odchylne od režimu oslobodení stanoveného v prvej vete tohto ustanovenia režim zdanenia „z dôvodov environmentálnej politiky“, pokiaľ ide o energetické výrobky ako plynový olej, ktoré sú používané na výrobu elektriny. Nie je totiž spochybnené, že daňový režim účinný v tejto dobe

v tomto členskom štáte nebol odôvodnený takýmito dôvodmi, ale obmedzoval sa na prebratie daňového režimu minerálnych olejov predtým stanoveného smernicami 92/81 a 92/82 do vnútroštátneho práva.

26 V priebehu pojednávania však talianska vláda upozornila, že lehota na prebratie stanovená v článku 28 ods. 1 smernice 2003/96 sa neuplatňuje v prípade ustanovení, ktoré, tak ako článok 14 ods. 1 písm. a) druhá veta uvedenej smernice, dávajú členským štátom možnosť voľby.

27 S touto argumentáciou sa však nemožno stotožniť. Článok 28 ods. 1 smernice 2003/96 úplne jednoznačne stanovuje, že členské štáty prijmú vnútroštátne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou najneskoršie 31. decembra 2003 bez toho, aby robil akýkoľvek rozdiel medzi jej ustanoveniami. Okrem toho je v každom prípade nesporné, že zákon o dani z energie, ktorý nadobudol účinnosť 1. augusta 2006 s cieľom prebrať smernicu 2003/96 do nemeckého práva, nezaviedol možnosť stanovenú v článku 14 ods. 1 písm. a) druhej vete uvedenej smernice, takže otázka trvania lehoty stanovenej členským štátom na prebratie tohto posledného uvedeného ustanovenia nemá nijaký vplyv na odpovede, ktoré budú poskytnuté vnútroštátnemu súdu.

28 Za týchto okolností treba preskúmať, či, ako tvrdí žalobca vo veci samej a Komisia, má článok 14 ods. 1 písm. a) smernice 2003/96 z hľadiska jeho obsahu jednak dostatočne presný charakter a jednak nepodmienený charakter, takže sa naň môže jednotlivec priamo odvolávať pred orgánmi daného členského štátu, pokiaľ ide o obdobie, počas ktorého nebola týmto štátom, po uplynutí lehoty stanovenej v článku 28 ods. 1 uvedenej smernice, prebratá táto smernica do vnútroštátneho práva.

29 Pokiaľ ide o prvú podmienku, treba konštatovať, že článok 14 ods. 1 písm. a) smernice 2003/96 v rozsahu, v akom ukladá členským štátom povinnosť neuplatniť

zdanenie stanovené touto smernicou na energetické výrobky používané na výrobu elektriny, je dostatočne presný, vzhľadom na to, že jasne určuje výrobky, na ktoré sa toto oslobodenie vzťahuje (pozri analogicky rozsudky z 19. januára 1982, Becker, 8/81, Zb. s. 53, bod 27, a Braathens, už citovaný, bod 31).

30 Pokiaľ ide o druhú podmienku, z judikatúry vyplýva, že skutočnosť, že ustanovenie smernice dáva členským štátom možnosť výberu, nevylučuje, že obsah práv takto priznaných jednotlivcom môže byť s dostatočnou presnosťou určený na základe samotných ustanovení smernice (pozri v tomto zmysle rozsudky Francovich a i., už citovaný, bod 17, a zo 4. decembra 1997, Kampelmann a i., C-253/96 až C-258/96, Zb. s. I-6907, bod 39).

31 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že nepodmienený charakter povinnosti oslobodenia nemožno spochybniť mierou voľnej úvahy ponechanou členským štátom úvodným textom, akým je text uvedený v článku 14 ods. 1 smernice 2003/96, podľa ktorého členské štáty oslobodzujú od daní „na základe podmienok, ktoré stanovia na účely zabezpečenia správneho a spravodlivého uplatňovania takýchto oslobodení od daní a zabránenia krátenia daní, daňových únikov a zneužívania“. Členský štát totiž nemôže daňovníkovi, ktorý môže preukázať, že na jeho daňové postavenie sa skutočne vzťahuje jedna z kategórií oslobodenia podľa smernice, oponovať skutočnosťou, že tento členský štát neprijal opatrenia určené na uľahčenie uplatňovania práve tohto oslobodenia (pozri analogicky rozsudok Becker, už citovaný, bod 33; Braathens, už citovaný, bod 31; z 10. septembra 2002, Kügler, C-141/00, Zb. s. I-6833, bod 52; zo 6. novembra 2003, Dornier, C-45/01, Zb. s. I-12911, bod 79, ako aj zo 17. februára 2005, Linneweber a Akritidis, C-453/02 a C-462/02, Zb. s. I-1131, bod 34).

32 Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca vo veci samej a talianska vláda, tento záver nie je vyvrátený možnosťou členských štátov zdaniť dotknuté výrobky z dôvodov environmentálnej politiky stanovenou v článku 14 ods. 1 písm. a) druhej vete smernice 2003/96. Toto obmedzenie pravidla oslobodenia má len prípadný charakter a členský štát, ktorý túto možnosť nevyužil, nemôže namietať svoje vlastné opomenutie v snahe uprieť daňovníkovi prospech z oslobodenia, ktoré môže tento legitímne

požadovať na základe smernice 2003/96 (pozri analogicky rozsudky Kügler, už citovaný, body 59 a 60, ako aj Linneweber a Akritidis, už citovaný, bod 35).

33 Z toho vyplýva, že povinnosť oslobodiť od zdanenia stanoveného uvedenou smernicou energetické výrobky určené na výrobu elektriny stanovená v článku 14 ods. 1 písm. a) smernice 2003/96 je dostatočne jasná a nepodmienená, aby priznala jednotlivcom právo odvolávať sa na ňu pred vnútroštátnym súdom s cieľom spochybniť vnútroštátnu právnu úpravu, ktorá je s ňou nezlučiteľná.

34 Podľa ustálenej judikatúry je právo získať vrátenie daní vybratých v členskom štáte v rozpore s právnymi predpismi Spoločenstva následkom a doplnkom práv, ktoré vyplývajú jednotlivcom z ustanovení práva Spoločenstva, ako ich vyložil Súdny dvor (pozri najmä rozsudky z 9. februára 1999, Dilexport, C-343/96, Zb. s. I-579, bod 23; z 8. marca 2001, Metallgesellschaft a i., C-397/98 a C-410/98, Zb. s. I-1727, bod 84, ako aj Marks & Spencer, už citovaný, bod 30).

35 Je potrebné ešte uviesť, že v priebehu pojednávania účastníci konania vo veci samej v tejto súvislosti na žiadosť Súdneho dvora vysvetlili, že na elektrinu vyrobenú žalobcom vo veci samej sa v čase sporných skutkových okolností vzťahoval článok 9 ods. 1 bod 3 zákona o dani z elektriny z 24. marca 1999 v znení účinnom v tomto čase, ktorý v podstate stanovoval, že elektrina vyrobená subjektmi, ktorých zariadenia neprekročia určitú hranicu nominálneho elektrického výkonu, je oslobodená od dane.

36 Vzhľadom na tieto skutočnosti Komisia a žalovaný vo veci samej na tomto pojednávaní tvrdili, že nie je v súlade so smernicou 2003/96, aby boli energetické výrobky použité žalobcom vo veci samej na výrobu elektriny oslobodené, pretože samotná vyrábaná elektrina bola tiež od dane oslobodená. Aj keď podľa článku 21 ods. 5 tretieho pododseku smernice 2003/96 môžu členské štáty napriek článku 14 ods. 1 písm. a) tejto smernice oslobodiť od daní elektrinu vyrobenú malými výrobcami elektriny, je to pod výslovnou podmienkou, že energetické výrobky používané na tento účel budú zdanené. Žalobca vo veci samej však v tejto súvislosti uviedol,

že právna úprava, ktorou bola prebratá uvedená smernica, v priebehu roku 2006 výslovne zaviedla osobitnú sadzbu dane, ktorá je podstatne nižšia ako všeobecná sadzba, ktorá bola účinná v čase skutkových okolností veci samej.

37 V tejto súvislosti treba konštatovať, že vnútroštátny súd obmedzil svoju otázku predloženú Súdnemu dvoru na výklad článku 14 ods. 1 písm. a) smernice 2003/96 a že uvedené skutkové a právne skutočnosti, ktoré boli po prvýkrát uvedené a prediskutované v priebehu pojednávania pred Súdnym dvorom, sa nenachádzajú ani v rozhodnutí vnútroštátneho súdu, ani v písomných pripomienkach predložených dotknutými osobami, pričom účastníci konania vo veci samej okrem toho ako odpoveď na otázku Súdneho dvora v tejto súvislosti potvrdili, že tento aspekt sporu nebol nikdy v priebehu pojednávaní vo veci samej prejednávaný.

38 Za týchto podmienok sa Súdny dvor vzhľadom na neexistenciu konkrétnejších a detailnejších informácií k tomuto bodu domnieva, že zo spisu, ktorý mu bol predložený, nevyplýva dostatočne jasne, že by tieto okolnosti mohli byť relevantné, pokiaľ ide o vyriešenie sporu vo veci samej, a teda byť užitočné vnútroštátnemu súdu, ktorý tým, že má zodpovednosť za súdne rozhodnutie, ktoré má byť vydané, má najlepšie postavenie na to, aby posúdil s ohľadom na osobitnosti veci, ktorá mu bola predložená, relevantnosť otázok, ktoré predkladá Súdnemu dvoru.

39 Na položenú otázku teda treba odpovedať, že článok 14 ods. 1 písm. a) smernice 2003/96 má v rozsahu, v akom stanovuje oslobodenie energetických výrobkov používaných na výrobu elektriny od dane stanovenej touto smernicou, priamy účinok v tom zmysle, že sa naň môže odvolávať jednotlivec pred vnútroštátnym súdom — pokiaľ ide o obdobie, počas ktorého nebola dotknutým členským štátom v stanovenej lehote prebratá táto smernica do jeho vnútroštátneho práva — v rámci sporu, akým je spor vo veci samej, s colným orgánom tohto štátu, s cieľom zabrániť uplatneniu vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá je nezlučiteľná s týmto ustanovením, a tak dosiahnuť vrátenie dane, ktorá je s ním v rozpore.

O trovách

40 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Článok 14 ods. 1 písm. a) smernice Rady 2003/96/ES z 27. októbra 2003 o reštrukturalizácii právneho rámca spoločenstva pre zdaňovanie energetických výrobkov a elektriny má v rozsahu, v akom stanovuje oslobodenie energetických výrobkov používaných na výrobu elektriny od dane stanovenej touto smernicou, priamy účinok v tom zmysle, že sa naň môže odvolávať jednotlivec pred vnútroštátnym súdom — pokiaľ ide o obdobie, počas ktorého nebola dotknutým členským štátom v stanovenej lehote prebratá táto smernica do jeho vnútroštátneho práva — v rámci sporu, akým je spor vo veci samej, s colným orgánom tohto štátu, s cieľom zabrániť uplatneniu vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá je nezlučiteľná s týmto ustanovením, a tak dosiahnuť vrátenie dane, ktorá je s ním v rozpore.

Podpisy